



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioan. Petri Maffei, Bergomatis, E Societate Iesv,
Historiarvm Indicarvm Libri XVI.**

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Eivsdem Ad Socios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11473

EIVSDEM AD SOCIOS.

DE statu rerum Meacasiu, & religionis Christianae processibus ad Paschatis usque peracta solenia, superioribus litteris ad vos fuse perscripsi: attexam nunc fratres carissimi reliqua, de quibus facile iudicare possitis, quam assiduis vestrum omnium sacrificiis piisque deprecationibus egeamus.

Postquam a Paschali conuentu neophyti in suas domos & vicina castella digressi sunt, nos Meacensibus Euangelium predicari perreximus: auditores minimè decrant, multi etià, diabolicis fraudibus & Iaponicæ superstitionis prauitate cõuicta, sic immutabatur afflati diuinitus, vt constantissimè cederent, in vno Christo Domino ac Redemptore nostro omne salutis humanae periculum esse repositum. Venitabat etiam ad nos, cum aliis principibus ciuitatis, quidam Regis Mini cognatus, vir sanè perspicax: is cum a nobis multa subinde perquireret, litterisq; responsa mandaret cõmentandi causa; tantus illi paulatim veritatis illuxerat splendor, non modò vt ipse in voluntatem Christianae suscipienda religionis vehementer incumberet, sed etiam spem nobis adferret, vt Mini regnum vniuersum ipsius opera atque auctoritate sacrosanctum acciperet Euangelii lumen. Ad hæc, Iobeleu a summo Pontifice datũ, ad felicè euentũ Tridẽtini Cõcilii precibus ac ieiuniis impetrandum, in hac vrbe propositum est octauo ante Pentecostæ die. cuius rei nuntio in pagos & castella perlato, magno studio ac pietate sese comparauere neophyti ad tam insigne Christi Domini beneficium: & quamquam per eos dies Gaspar in febrem incidit, & ego non optima sum vsus valetudine, tamen concursu ad nos Christianorum facto, Dominica Pentecoste, imbecillitatem nostram Domino fulciente, per occasionem tam amplæ conueniendæ indulgentiæ, multos & verbo Dei & sacratissimo CHRISTI corpore pauius, quod illi nimirum, vt solent, vberissimo detu crebrisque suspiriis perceperẽ. is erat Christianæ rei cursus, vt in tantis gentium tenebris, tantaque aduersariorum potentia, secundus: iamque parabat Vileia totam hanc Meacensem obuiam prouinciam, & prout se obtulisset occasio, per ethnicorum pagos & oppida circumferre Euangelium; cum captis interuenit atrocissimum & post hominum memoriam inauditum facinus, quod non modò conatus nostros omnino impediret, sed etià nos ipsos in extremum vitæ discrimen adduceret. Nam Regulus Imorendu (de quo scripsi ad vos antea) Mioxindonus, deuictis à se gentibus quibusdam potentia atque opibus auctus, ipsum quoque Cubum,

ut in pace otioque securam, & imparatam à rebus omnibus, certe
 nihil eiusmodi metuentem, impetio, quod magna cum aequitate
 regebat, per summum scelus atque perfidiam deturbare, ac tyran-
 nidem occupare constituit: neque apud inflammatum dominan-
 di libidine animum vel Cubi virtus & probitas, vel plurima eaque
 maxima ab eodem in se profecta beneficia valuerit. Igitur assum-
 ptis latrociniis sociis duobus Narensium tyranno Daxindono, &
 alio quodam dynasta; cum delectis armatorum duodecim millibus
 repente Meacum iter intēdit, eo certiore spe rei perficiendæ, quod &
 ipse Cubi nomine uniuersa rei bellicæ præerat, & plurimos habe-
 bat in vrbe Meaco satellites & clientes. copiis ergo prope urbē in-
 sis opportuno loco subsistere, ipse cum fidelium manu specie offi-
 cii Meacum introit, nimirum, ut quibusdam recentibus honoris
 insignibus à Cubo decoratus, ei gratias agat. atque ut quod vole-
 bat quam maximè sine tumultu transigeret, ad alia verborū officia
 illud etiam addit, ut Cubum in suburbana quoddam Bonziorum
 cœnobium blandis precibus ad cenam inuiter, namque circūuen-
 tum adoriri placuerat. Sed cum res parum procederet, quod Cu-
 bus de confidente prope Meacum exercitu factus denique certior,
 & suspicatus id quod erat; nō modò se Mioxindono minimè crede-
 ret, sed etiam fugam pararet, (ex qua deinde impudenti comi-
 tum suorum consilio reuocatus est) Mioxindonus apertè ratus a-
 gendum, copias omnes ad regiam propiùs admoget: ac ne inex-
 piabili in suum Imperatorem ac Regem odio accensus esse vide-
 teretur, dum inops consilii Cubus cum familiaribus trepidat, præ-
 mittit ad Regiam qui palam denuntiet, se Cubi ipsius caput mini-
 mè petere, certis tantum eius cognatis amicisque grauius in sen-
 sum, eorum potentiam ultra ferre non posse: itaque tum demū re-
 conuenturam, seque inde cum pace abiturum, si complures proce-
 res, quos nominatim in schedula descripserat, quamprimum inter-
 fici iubeat. ad hæc tam insignis impudentiæ postulata, ira percitus
 is qui ad ea cognoscēda Cubi iussu prodierat, grandis natu aulicus
 ille ipse qui nos ad Cubum introducere consueuerat, abiecta quā
 legerat schedula, verbisque grauissimis in parricidas inuectus, ad
 extremum addit, rebus iam desperatis quoniam quidē alia ratio-
 ne non possit, certè voluntaria morte sese officio fideique suæ sa-
 tis esse facturum. His dictis regressus in regiam, coram ipso Cubo
 strictū pugionem gentis more sibi condit in viscera, & moribun-
 dus occumbit; eodem ipso leto quattuor alij, cum præ timore oc-
 clusis ianuis non admitterentur, mox in ipso regiae periēre vesti-
 bulo. Senis verò demortui filius, ut patrem conspexit exanimem,

præcepto dolore atque iracundia fertur in coniuratos infestus, pugnantisque perimitur: tum illi pluribus locis palatio flammas incidunt, quod Cubus ubi sensit; certus prælio potius quam incendio mortem oppetere, ex honestissima grauiissimaque femina matris amplexu se proripit, vaditque cum suis armatus in conferta hostium aciem: ibi quam acerrimè dimicans, ventrem hastili, caput sagitta confixus, duobus præterea vulneribus acceptis in facie, concidit super eum præliantes egregiè centum circiter aulici prima nobilitatis viri sternuntur: quorum cum animi magnitudo ac fidelitas omnium, tum præsertim adolescentuli cuiusdam quartumdecimum ætatis agentis enituit: qui cum in certamine hostes pænè obstupescisset audaciæ miraculo, eumque viuum sublato undique clamor conarentur excipere; ille Cubum defunctum intuitus, sibi que turpissimum ratus Regi suo Dominoque superstitè esse; gladio confestim abiecto sicam arripuit, abscissoque sibi met gutture eandem sicam adegit in viscera. Inter hæc hostes, qua per incendia patuit aditus, in regiam frequentes irrumpunt; fratrem Cubi Bonzium una cum matre, nequaquam vel huius senectutem vel illius adolescentiam miserati, acerbissimè contrucidant: regia gaza diripitur: cuncta ferro flammaque miscentur: honoraria puellæ ac pedissequorum regulorum ferè ac principum filie, & clarissimis ortæ familiis, omnia miserabiliter eiulatu gemitibusque complentes, inter oblectos armatis exitus conantur sibi fuga consulere; quarum aliqua vestimentis etiam in illa ipsa immanitate petulanter atque prociaciter à militibus exuuntur: alia verò ad viginti, dum anticipi metu distractæ, hinc micantes horrent gladios, inde sauianti perterritur incendio; in conclaue quoddam abditæ, quo nondum flamma peruaferant, igne deinde grassante opinione celerius, ibidem oppressæ, atque ad unam omnes obsumptæ sunt, porro Cubi ipsius filia duæ ad pedes hostium prostratæ suppliciter, Christiani cuiusdam beneficio, in ædes propinquas amicorum, incolumes euasere. mater ipsarum reginæ, inter ancillarum greges tum quidem elapsa feliciter in quoddam sese cœnobium recepit, passibus mille circiter & quingentis ab vrbe disunctum; sed paulo post à conquistatoribus deprehensa, ubi sese Daiondoni & Mioxindoni iussu mortis destinatum esse cognouit; chartam atque atramentum poposcit, scripsitque sua manu multis verbis ad filiam utramque litteras, quarum erat clausula, viro suo per summam iniuriam à rebellibus interempto, se quoque nullo suo merito ad necem rapit: verumtamen æquissimo animo sese mortem obire, nec dubitare quin hoc totum pro sua infinita clementia de se statuisset Amida, qua

quo citius ad paradisi gaudia peruenire, ibique Cubo suo in perpetuum perfrui sibi liceret. Deinde obsignata epistola, cum Bonziis apud quos delituerat gratias egisset, ad aram Amidæ perrexit: ibi manibus sublatis in cœlum, obtinendo indulgentiæ causa Amidam bis inuocat nominatim, & simul cœnobiarcha ad absolutionis indicium manus capiti supplicantis imponit. inde regressa in cubiculum, elatis manibus Amidam rursus appellans, à militibus iugulata est. Iam verò qui Cubo in extremo certamine affuerant, eorum ædes direptæ, suburbana ædificia solo æquata, corpora simul cum ipso palatio concremata sunt. Cubi tantum cadauer, hostium permisso, à Bonziis ad rogam ac sepulturam elatum est in cœnobium, quod ille ad eam ipsam rem ingenti sumptu construxerat. primarius autem quidam è Cubi familiaribus peregre proficiscens, cum rem gestam in itinere cognouisset, Meacum rediit illico: atque ubi regiam deletam & omnia versa vidit in cineres; sepulturæ locum rectè petiit, ibique dissecto sibimet ventre super Cubi tumulum corruit. Sorores Cubi duæ sunt Bõziæ; quas quamuis inclusas cœnobio, nihilo minus aiunt peri conuitiis atque ludibriis hostium: atque ob id ipsum à sodalibus perpetuò custodiri vigiliis distributis, ne sibimet necem ex desperatione consciscant. Nos interea ciuitate ad acerbum adeò spectaculum ingenti pauore percussa, cum domum nostram neophyti confugissent, ad preces ac Litanias conuersi videlicet, mortem expectabamus in singula pænè momenta; nec sanè, quod Bonziorum in nos odium est, quæque eorundem apud Mioxindonum atque Daiondonum gratia & auctoritas, multum ab extremo periculo absumimus; sed cum ad nos clam venisset pro amicitia scriba Mioxindoni, pectus feriens, & impietatem Domini sui grauissimè detestans increpansque, multis deinceps nuntiis atque interpretibus vltro citroque missis, magno vix tandem labore impetratum est, sacra iam veste cæteroque instrumèto in pacata loca præmissis, vt exsulatum nobis abire liceret. Itaque Gaspar Imorim ad Christianos profectus est, ego parua sum relegatus in insulam nomine Cangam. Atque vt intelligatis, nisi hac tam atrox repente procella exstitisset, quã lætos Domini vinea fructus ostenderet, quò die discessimus, (is fuit sanctæ Mariæ Magdalensæ sacer) eo ipso die, quamquam in magna trepidatione ac tumultu, Bonzius vnus, laici duo è Mioxindoni familia Baptismi Sacramento renati sunt. Quod superest, patres fratresque carissimi, vobis orandus est etiam atque etiam Deus, vt afflictas res pro sua bonitate sapientiaque restituat: ne stultis ratiocinatoribus, & occulta iudicia Domini parum æqua lance pensantibus, plus

diabo-

diabolus ad euersionem Ecclesiæ Meacensis, quam Christus ad eiusdem tutelam defensionemque valuisse videatur. Ex Iaponis insula Canga, mense Augusto, MDLXV.

ORGANTINI BRIXIENSIS AD
SOCIOS ROMAN.



NON eram nescius (fratres mihi carissimi) quæ grata vestris auribus accidere soleant ea, quæ de nostrorum hominum laboribus atque periculis ex India perferuntur ad vos. Quocirca prætermittere nolui, quin ex iis quæ hoc anno præcipuè contigerunt, nonnulla perscriberem, præsertim verò felicem Francisci Lupii obitum, qui vnâ cum fratribus nostris duobus ante vnum mensem, pro constanti Catholicæ fidei confessione, à Mahomeranis interfectus est: vt simul intelligatis & quantopere diuino subsidio vestrisque deprecationibus egeamus, & quæ maxime requirantur in eo, qui Indicam hanc expeditionem atque prouinciam experat.

Illud igitur primū: patres duos, Ramirum & Alcarā, è vita migrasse (quos ignota quapiam in regione viuere putabamus) hoc anno deniq; pro certo cognouimus. Hi ante biennium Iaponis regnā petitori, onerariam quandam in vrbe Cocino conscēderant, sanè inuiti, vel quod nauicularius vir potens, nimia lucri cupiditate, mercatores in suam vnus nauem merces imponere per vim & iniuriam cogeret: vel quod ob id ipsum nauis injusto pondere prægrauata pressa que interitum haud obscure denuntiaret. Verum, vt æquè clemens ac iustus est Dominus, sacerdotes hosce duos permisit in eodē versari discrimine, quorū officium ac pia sedulitas tot mortalibus per cōfessionem sacram expiandis confirmandisque in extremo spiritu non deesset. Secunda navigatione Malacam vsque delati, atq; inde prora in Sinas directa, cū iam in Sionis peruenissent sinū, atrox repente procella cooritur, eo vento excitata quem Typhonē appellant: Is, ex Occidentali ferme plaga violentus erupens, & rapida vertigine circa horizontem rotatus, assiduis incrementis horarum circiter viginti spatium circulum conficit: impetu horribili sauisque turbinibus vasta illa æquora vehemētissimè commouens agitansque: decumanis vndique fluctibus insurgentibus, qui inter sese velut arietantes atque collisi, omnē salutis spem nauigantibus adimunt. Ad hanc igitur tempestatē adeo periculosa, tū ingens etiam oneris iniqui pondus accederet, solutis carinæ cōpagibus,